

han hentyde allerede til dem, skøndt det foreliggende Spørgsmaal dog ikke synes at behøve at fremkalde Forestillingen derom — saa skal jeg udtale, ikke alene for mig selv, men ogsaa for mine eventuelle Gæstermand, skøndt man naturligtvis maa være endnu mere varsom med at cavere for dem end for sig selv, at, dersom de ikke faae andre Ubehageligheder i deres Ministerium end sige, saa vil det være et lykkeligt Ministerium, de faae at føre. Men paa den anden Side vil den ærede Rigsdagsmand dog maaskee ikke undre sig saameget over, at der fra Ministeriets Side kunde være en vis Forsigtighed i Udtryksmaaden med Hensyn til et saadant Tilbud. Jeg mindes i dette Dieblik levende en Scene, som fandt Sted her i Thinget for to Sæssioner siden; den One af dem, som optraadte i den, var den samme Rigsdagsmand, som idelig savnes idag, nemlig Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), den Anden er derimod sikkert tilstede, thi det var Rigsdagsmanden for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (G. Winther). Da var der netop ogsaa Spørgsmaal om en Sum, som skulde stilles til Ministerens Disposition, ligeledes i Almuehølevæsenets Tjeneste. Den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds havde nemlig indstillet, at man skulde stille 100,000 Rd. til Ministerens Disposition, og jeg bemærkede da dertil, at jeg egentlig ikke kunde ønske, at Thinget gik ind paa Forslaget, idet det forekom mig at være en altfor formløs Maade at hjælpe Skolevæsenet paa, og jeg maatte tilstaae, at jeg heller ikke var ganske fri for Betænkligheder ved den yderst vanskelige Opgave, der blev stillet mig, at skulle fordele disse 100,000 Rd. imellem halvfjerde tusende Skolelærere; men, svæde jeg til, derimod vil jeg ikke nægte, at i og for sig vilde jeg ikke have Noget imod at tage imod en Bevilling, som kom fra Rigsdagens Side til et eller andet Diemed i Skolevæsenets Interesse, som Ministeriet da selv maatte have at bestemme. Aldrig saasnart havde jeg brugt disse Ord, for Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) med en saa stærk Røst, at det forekommer mig, jeg endnu hører den, og som dengang blev stærkt understøttet af det ærede Thing, udraabte: Det,

den ærede Minister nu har sagt — og det er det Samme, som man nu mener, Ministeren skulde have gjentaget —, er det Færligste, en Minister kan sige. Denne Uttring forekom mig ikke rigtig fra den ærede Rigsdagsmands Side, og jeg svarede ham ogsaa derpaa; at jeg dog virkelig ikke troede, Færen for, at Ministeriet skulde blive overbebyrdet med Bevillinger fra Thingets Side, som ikke vare begærte, egentlig var stor; jeg antog det at være en Færen, der kun ganske leilighedsvis og meget sjældent vilde frembyde sig. Efter hvad der dengang paaserebte, vil man dog vel finde det ganske rimeligt, at Udtrykkene fra Ministeriets Side, naar et saadant Spørgsmaal kommer frem, blive omtrent saaledes, som jeg troer de idag have været, nemlig, at, dersom man vil gaae ind paa Forslaget, vil Ministeriet naturligtvis bestræbe sig for at anvende et saadant Beløb af denne Sum til Bøndehøiskolerne, som det antages, at der er god Brug for, og, dersom man ikke vil gaae ind derpaa, saa vil Ministeriet gjøre accurat det Selvsamme.

Nørgaard: Da jeg begærte Ordet, var det for at værge mig imod, at jeg ved mine Udtalelser skulde have sigtet til, at den ærede Kultusminister nærede Uvillie mod det Slags Skoler. Det er nu langt fra min Mening, jeg føler mig endogsaa saa fuldkommen overbevist om, at den ærede Minister nærer stor Belvillie for disse Skolers Fremme og vil komme dem imøde med de Midler, som staae til hans Raadighed, og er endog en Modfætning til den Minister, der modtog Forslaget første Gang, rigtignok med stor Uvillie og efter lang Modstand. Hvad nu angaaer Ordførerens Udtalelser om hans Kjendskab til disse Skoler, da skal jeg ikke indlade mig derpaa, saameget mindre som jeg troer, det vil være den ærede Forsamling klart, at Ordførerens Kjendskab til disse Skoler og til Forholdene omkring samme er intet, lidet eller intet Kjendskab, og naar nu den ærede Ordfører, næsten hver Gang han har havt Ordet, har beklaget sig over, at der var en Mand borte, som han vidste vilde understøtte hans Modstand, da skulde jeg tage meget feil, om den Mand, Ordføreren savner, ikke skulde være Rigsdagsmanden for Holbek